

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/168/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4112235945
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Zmeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4112235945.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Zmekovej a sudkýň JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Denisy Šaligovej v právnej veci žalobcu: EDYPLUS, s.r.o., so sídlom Žilinská cesta 130, Piešťany, IČO: 36 258 881, zastúpeného: Advokátska kancelária Roman Kvasnica a partneri, s.r.o., so sídlom Žilinská cesta 130, Piešťany, IČO: 36 866 598, proti žalovanému: Y. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXX/XX, W., o zaplatenie sumy 2.430,80 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu W. č. k. 10C/113/2013-437 zo dňa 28.11.2018 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom III. výroku a v IV. výroku o trovách konania potvrdzuje.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom I. výrokom zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 1389,38 eura s úrokom 19,40 % ročne z 1265,26 eura od 24.09.2012 do zaplatenia a úrokom z omeškania 8 % ročne z 934,15 eura od 24.09.2012 do zaplatenia, II. výrokom rozhodol o vrátení súdneho poplatku žalobcovi v sume 76,30 eura prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s., III. výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.041,50 eura s úrokom 19,40 % ročne z 543,83 eura od 24.09.2012 do zaplatenia a úrokom z omeškania 8 % ročne z 874,94 eura od 24.09.2012 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, a napokon IV. výrokom rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Tento rozsudok súd odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 54 ods. 1,2, § 100 ods. 1, § 101, § 103 ods. 1 prvej vety, § 524 ods. 1, § 526 ods. 1,2, § 517 ods. 1 prvej vety, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, § 53 ods. 6, § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného od 1.1.2008, § 2 ods. 2 písm. c), § 4 ods. 2 písm. g), § 4 ods. 5 a § 6 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 3 ods. 1, § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 3 veta prvá zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Výrok o trovách konania súd odôvodnil podľa § 255 ods. 2 a § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, účinného od 01.07.2016 (ďalej len „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“).

2. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že právny predchodca žalobcu, Slovenská sporiteľňa, a.s., žalobou podanou dňa 19.10.2012 žiadal zaviazat' žalovaného na zaplatenie sumy 2.430,88 eura s úrokom 19,40 % ročne z 1.809,09 eura od 2.9.2012 do zaplatenia a s úrokom z omeškania 8 % ročne z 1.809,09 eura od 24.9.2012 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy o splátkovom úvere č. 0233644800 z 5.6.2007 poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver 26.000 Sk s pevne dohodnutou

výškou úrokovej sadzby do konečnej splatnosti úveru vo výške 19,40 % ročne a žalovaný sa zaviazal zaplatiť úver v splátkach 747 Sk mesačne, splatných vždy k 20. dňu kalendárneho mesiaca. Prvá splátka bola dohodnutá k 20.7.2007 a posledná splátka ku dňu 20.5.2012. Úrok z omeškania bol dohodnutý v zmluve a všeobecných obchodných podmienkach (VOP) vo výške, ktorá bude zverejnená v sadzobníku. Žalovaný svoj dlh prestal riadne splácať vo februári 2009, potom zaplatil už len 15,63 eura dňa 26.1.2010 a 17,12 eura dňa 15.2.2010. Okrem toho zmluvne dohodnuté splátky od decembra 2007 platil zväčša s oneskorením v nižšej ako dohodnutej výške, a preto podľa zmluvy a § 330 ods. 2 Obchodného zákonníka započítaval na príslušenstvo pohľadávky a potom na istinu. K 23.9.2012 bola výška dlhu žalovaného 2.430,88 eura a pozostávala z istiny 1809,09 eura, úrokov 376,57 eura z 1809,09 eura od 16.9.201 do 23.9.2012 a úrokov z omeškania 219,76 eura od 21.1.2009 do 23.9.2012. Listami z 23.3.2011 a 13.6.2011 vyzval na zaplatenie dlžnej sumy žalovaného, ktorý však nijako nereagoval. Proti vydanému platobnému rozkazu podal žalovaný včas odpor, v ktorom namietal výšku žalovanej sumy, pretože mu bol poskytnutý úver 863,04 eura a z neho vrátil 511,20 eura; namietal aj to, že nárok je premlčaný, že RPMN 26,55 % je nesprávna, ide o nekalú obchodnú prax a úver je bezúročný a bez poplatkov, pričom so zmluvou mu neboli predložené obchodné podmienky a tie, ktoré boli predložené súdu, sú nečitateľné a napísané drobným písmom. Namietal nedoručenie výziev na zaplatenie dlhu a aj to, že mu v rozpore so zákonom boli zaúčtované poplatky za upomienky za rok 2008 v celkovej výške 280,16 eura, že mu bol účtovaný úrok 19,40 % ročne a úrok z omeškania 26,40 % ročne, hoci žalobca uvádzal úrok 8,50 % ročne a úrok z omeškania 8 % ročne.

3. Žalobca k tomu uvádzal, že žalovaný mu zaplatil od 20.7.2007 do 20.5.2012 iba 501,35 eura a následne už iba 26.1.2010 sumu 15,63 eura a 15.2.2010 sumu 17,12 eura; prvýkrát sa dostal do omeškania už v januári 2008, a preto má podľa VOP právo na zaplatenie úroku z omeškania. Pretože ide o obchodnoprávny vzťah, započítaval plnenia žalovaného podľa § 330 ods. 2 Obchodného zákonníka, čo malo prednosť pred § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a podľa obchodných podmienok na splatné poplatky a jeho náklady súvisiace s úverom. Nesúhlasil s námietkou premlčania a uvádzal, že žalovaný zaplatil iba 501,35 eura, že RPMN bola vypočítaná správne, že v zmluve bol dohodnutý úrok z omeškania 26,40 % do 14.1.2009 a 8 % ročne od 15.1.2009, a tak sankcia nepresiahla výšku 27 % podľa § 53b Občianskeho zákonníka, že žalovaný bol pred uzavretím zmluvy o úvere s VOP oboznámený, rovnako aj s obchodnými podmienkami a sadzobníkom poplatkov a tieto sú napísané normálnym a čitateľným písmom, že žalovanému zasielal výzvy obyčajnou poštou, pričom sa mu zásielky späť nevrátili, že poplatok za upomienky účtoval žalovanému podľa zmluvy a sadzobníka a že výzvy boli účelné, pretože žalovaný na ich základe plnil svoje povinnosti.

4. Na návrh právneho predchodcu žalobcu Krajský súd v Nitre uznesením z 28.2.2018 č.k. 7Co/98/2017-367 pripustil zmenu na strane žalobcu, ku ktorému bol pripojený súhlas nového žalobcu, potvrdenie o zmluvnom vzťahu, výpis z obchodného registra nového žalobcu a prílohu k zmluve o postúpení pohľadávok, pretože na žalobcu bola postúpená predmetná pohľadávka.

5. V priebehu konania vzal žalobca žalobu v časti o zaplatenie 1.389,38 eura s úrokom 19,40 % ročne z 1265,26 eura od 24.9.2012 do zaplatenia a úrokom z omeškania 8 % ročne z 934,15 eura od 24.9.2012 do zaplatenia späť z dôvodu, že žalovaný vzniesol námietku premlčania. Žalobca zotrval na podanej žalobe v časti sumy 1041,50 eura, pozostávajúcej z istiny 543,83 eura, úrokov vyčíslených do 23.9.2012 vo výške 331,11 eura (162,97 eura a 168,14 eura) a úrokov z omeškania vyčíslených do 23.9.2012 vo výške 115,10 eura (84,57 a 30,53) ako aj poplatkov 51,46 eura od 20.10.2009 do 20.5.2012, pričom trvá aj na zaplatení úrokov 19,40 % ročne zo sumy 543,83 eura od 24.9.2012 do zaplatenia a úroku z omeškania 8 % ročne z 874,94 eura od 24.9.2012 do zaplatenia. Súd v nadväznosti na to konanie v časti, ktorú vzal žalobca späť, podľa § 145 ods. 2 CSP zastavil. Pretože žalobca zaplatil za žalobu súdny poplatok 195 eur, podľa § 11 ods. 3, 4, 6 a 11 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch súd rozhodol o vrátení poplatku 76,30 eura.

6. Zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 28.11.2018 zotrval na podanej žalobe vo zvyšnej časti, ktorou požadoval istinu, úroky do 20.5.2012, kedy bola riadne ukončená zmluva, a vo výške 19,40 % ročne aj následne s poukazom na § 6 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., úroky z omeškania a poplatky. Žalovaný bol na pojednávanie dňa 28.11.2018 riadne a včas predvolaný, napriek tomu sa však nedostavil a svoju neúčast' ospravedlnil tým, že dňa 22.11.2018 bol na pohotovosti, užíva medikamenty, je po vážnej operácii srdca a chce navštíviť Centrum právnej pomoci; preto žiadal pojednávanie odročiť a pripojil lekársky nález zo dňa 22.11.2018 ako aj prepúšťaciu správu zo dňa 03.12.2012. Podľa lekárskej správy

žalovaný navštívil 22.11.2018 lekársku službu prvej pomoci so záverom angína a boli mu predpísané lieky. Podľa prepúšťacej správy bol žalovaný operovaný v r. 2012. Súd urobil záver, že žalovaný predloženými dokladmi nepreukázal, že sa bez ohrozenia zdravia nemôže dostaviť na pojednávanie 28.11.2018 a že dôvod jeho žiadosti je dôležitý. Preto jeho žiadosť neakceptoval. Navyše v žiadosti neuviedol telefónne číslo, ani elektronickú adresu, hoci podľa § 183 ods. 4 CSP to bol povinný uviesť. Súd mu vzhľadom na to nemohol svoje rozhodnutie oznámiť, pričom žiadosti žalovaného nevyhovelo a spor prejednal bez jeho prítomnosti.

7. Súd z vykonaného dokazovania zistil, že pôvodný veriteľ (banka) a žalovaný uzavreli dňa 05.06.2007 zmluvu o splátkovom úvere č. 0233644800, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver 26.000 Sk, t.j. 863,04 eura, a žalovaný sa zaviazal úver splácať spolu s úrokom 19,40 % ročne ako aj zaplatiť poplatok za správu úveru 60 Sk mesačne t.j. 1,99 eura, a plniť ďalšie podmienky dohodnuté v zmluve, t. j. tak, ako to uvádzal žalobca. Žalovaný v čl. II bod 2 zmluvy vyhlásil, že sa oboznámil so súčasťami úverovej zmluvy, ktorými sú Všeobecné obchodné podmienky, Úverové podmienky, Sadzobník a podmienky určené Zverejnením. V konaní nebolo sporné a aj z výpisu z účtu žalovaného vyplýva, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver 863,04 eura. Žalovaný uvádzal, že vrátil 511,20 eura. V konaní nebolo sporné, že žalovaný sa dostal s platením splátok úveru do omeškania, lebo dohodnuté splátky platil iba do 20.11.2007 a následne ich platil nepravidelne v nižšej výške do 20.1.2009 a so splátkou splatnou 20.2.2009 sa dostal do omeškania trvajúceho 3 mesiace. Veriteľ upomínal žalovaného v roku 2018 celkom 12 krát a v roku 2009 celkom 3 krát. Najneskôr mu boli výzvy doručené so žalobou.

8. Uvedená zmluva bola uzavretá podľa § 497 Obchodného zákonníka, no súd konštatoval, že išlo o zmluvu spotrebiteľskú. Aj keď v ustanovení § 52 Občianskeho zákonníka účinného v čase jej uzavretia, zmluva o úvere uvedená nebola, podľa § 879j Občianskeho zákonníka sa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.1.2008 týmto ustanovením spravuje aj tento právny vzťah, a preto je táto zmluva spotrebiteľskou zmluvou. Charakteristickým znakom tejto zmluvy je aj to, že sa uzaviera vo viacerých prípadoch a žalovaný jej obsah podstatným spôsobom neovplyvňuje, a preto je spotrebiteľskou zmluvou aj podľa § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Na tento právny vzťah sa preto budú aplikovať prednostne ustanovenia Občianskeho zákonníka, vrátane ustanovení o premlčaní (§ 100 a nasl.) a aj o započítaní čiastočných plnení žalovaného najprv na istinu a potom na úroky (§ 566 ods. 2). Neobstojí preto námietka pôvodného veriteľa o použití Obchodného zákonníka popri ostatných právnych predpisoch - zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Uzavretá zmluva o úvere je platná a platne bola dohodnutá aj odplata 19,40 % ročne, pretože nie je neprimeraná v porovnaní s odplatou požadovanou veriteľmi v čase uzavretia zmluvy podľa § 52 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) bola v zmluve vypočítaná správne podľa prílohy č. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. Neobstojí ani námietka žalovaného, že RPMN je nekalou obchodnou praktikou a úver je bezúročný a bez poplatkov. Veriteľ má nárok na vrátenie úveru s dohodnutým úrokom a poplatkami podľa § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z.

9. K námietke premlčania vznesenej žalovaným súd uviedol, že právo veriteľa sa mohlo premlčať, ak sa nevykonalo v trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka, ktorá plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Žaloba bola podaná na súd až 19.10.2012, a tak je právo veriteľa, ktoré sa mohlo uplatniť žalobou na súde do 19.10.2009, premlčané. Žalobca v dôsledku námietky premlčania vzal žalobu späť v časti o zaplatenie istiny, úrokov a aj úrokov z omeškania, ktoré mohol na súde uplatniť do 19.10.2009, a žiadal iba nezaplatenú a nepremľchanú istinu v sume 543,83 eura, úroky v sume 331,11 eura, úroky z omeškania v sume 115,10 eura a poplatky v sume 51,46 eura. Žalovaný v zmluve prehlásil, že boli s nimi ako aj sadzobníkom poplatkov oboznámený, a tak jeho ďalšia námietka neobstojí. Predložené listiny sú vyhotovené v normálne čitateľnom písme. Pretože veriteľ oprávnenne započítaval platby žalovaného okrem istiny aj na platne dohodnuté úroky a poplatky, je žaloba v zostávajúcej nezaplatennej časti istiny 543,83 eura, úrokov 311,11 eura (od 20.10.2009 do 20.5.2012 vo výške 162,97 eura a 122,42 eura a od 21.5.2012 do 23.9.2012 vo výške 45,72 eura) a poplatkov 51,46 eura (od 20.10.2009 do 20.5.2012) dôvodná. Pretože žalovaný je podľa § 6 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. povinný zaplatiť úrok do splatenia úveru, žaloba je dôvodná aj v časti o zaplatenie dohodnutého úroku 19,40 % ročne z nezaplatennej istiny 543,83 eur od 24.9.2012 do zaplatenia. Právny predchodca žalobcu bol bankou a hoci v konaní bolo sporné a ani nebolo preukázané, že jeho výzvy na zaplatenie dlhu boli žalovanému doručené, je nesporné, že tieto výzvy boli žalovanému doručené najneskôr s doručením

žaloby, a preto bola pohľadávka z uvedenej zmluvy následne platne postúpená na žalobcu, ktorý je v konaní aktívne legítimovaný.

10. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý žiadal rozsudok v napadnutej vyhovujúcej časti zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil tým, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a súd vec nesprávne právne posúdil a nesprávne zistil skutkový stav. Tieto dôvody s odcitovaním § 365 ods. 1 písm. b),h),f) CSP odôvodnil nasledovne:

10.1. Súd realizoval pojednávanie dňa 28.11.2018 napriek tomu, že požiadal o jeho odročenie, čím došlo k porušeniu jeho práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Jemu totiž v účasti na pojednávaní bránili vážne zdravotné dôvody, pričom písomné ospravedlnenie zo dňa 23.11.2018 súd účelovo negoval. On žiadosť odôvodnil aj tým, že sa chce dať právne zastúpiť. Súd nepreveril u ošetrojúceho lekára, či bol skutočne chorý a nemohol sa zúčastniť pojednávania. Pritom on je v pokročilom veku a v tom čase užíval lieky. Keďže je dôchodcom, lekár mu nevystavil doklad o práceneschopnosti; doklad o zdravotnom stave pacienta mohol lekár vydať len na žiadosť súdu. Súd zaujal podľa neho nenáležitú pozíciu odborníka v oblasti medicíny, čo mu však neprináleží.

10.2. Súd podľa neho nesprávne posúdil premlčanie. Keďže žalobca podal žalobu na súd až po 5 rokoch a štyroch mesiacoch odo dňa uzavretia zmluvy, tak v podstate celý jeho nárok je premlčaný. Súd sa teda nesprávne vysporiadal s jeho námietkou premlčania, a to aj napriek tomu, že žalobca vzal žalobu čiastočne späť.

11. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že za sedem rokov od podania žaloby sa z dvanástich vytýčených pojednávanií uskutočnili iba dve, a to z dôvodu opakovaných procesných obštrukcií zo strany žalovaného. Obsahom návrhu na odročenie pojednávania, ktorého dôvodom je zdravotný stav strany, musí byť aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára, či sporová strana nie je schopná zúčastniť sa pojednávania na súde. Samotná existencia diagnózy na odročenie pojednávania nepostačuje. Lekársky nález žalovaného bol vypracovaný dňa 22.11.2018, t. j. 6 dní pred pojednávaním, pričom bola diagnostikovaná angína, čo je menej závažné ochorenie s obvyklou dobou liečenia do 7 dní, a zároveň skutočnosť, že žalovaný užíva lieky, nezakladá dôvod na odôvodnené odročenie pojednávania. Potvrdenie o pracovnej neschopnosti žalovaného nepreukazuje trvanie pracovnej neschopnosti aj v deň pojednávania. Súd prvej inštancie postupoval na pojednávaní v súlade s čl. 17 Základných princípov CSP a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, keď zamedzil ďalším neprijateľným prieťahom v konaní, ktoré sa účelovo pokúšal žalovaný vyvolať. V priebehu konania mal totiž možnosť vyjadriť sa ku všetkým dôkazom, a to aj písomnou formou. Rovnako mohol prezentovať ďalšie prostriedky procesnej obrany, či navrhnúť ďalšie dôkazy. Žalobca v odvolaní poukázal aj na to, že žalovaný sa nedostavil ani na pojednávanie dňa 02.07.2018, hoci bol naň riadne predvolaný, a vôbec sa neospravedlnil. Ak by teda mal súd opätovne pojednávanie odročiť, bolo by to možno považovať za bránenie práva žalobcu na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov. Neobstojí ani argumentácia žalovaného, že sa chce dať právne zastúpiť. Keďže konanie prebiehalo 7 rokov, nič mu nebránilo navštíviť Centrum právnej pomoci alebo advokáta. Ak si počas doby 7 rokov trvania sporu nezabezpečil kvalifikované právne zastúpenie, nemožno konštatovať, že práve súd mu obmedzil právo na právnu pomoc. Čo sa týka námietky premlčania vznesenej žalovaným, súd sa s ňou riadne vypořiadal. Preto v časti premlčaného nároku vzal žalobu späť a predložil relevantné listinné dôkazy ako aj podrobnú špecifikáciu nepremľčanej časti pohľadávky, pričom tieto dôkazy boli doručené aj žalovanému, ktorý skutkové tvrdenia žalobcu nepoprel. Premľčacia doba začala plynúť uzavretím úverovej zmluvy a ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, premľčacia doba plynula odo dňa splatnosti tej - ktorej neuhradenej splátky, teda nie momentom poskytnutia finančných prostriedkov dlžníkovi.

12. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 177 ods. 2 písm. c/, § 219 ods. 3 CSP) a po prejednaní veci urobil záver, že odvolanie v nadväznosti na uvedené dôvody nie je opodstatnené. Preto tento rozsudok v napadnutej vyhovujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Rozsudok vo výroku I., ktorým súd konanie v časti zastavil, a vo výroku II., ktorým súd vracia súdny poplatok, nadobudol v dôsledku absencie odvolania právoplatnosť.

13. Konanie v tejto veci bolo začatá za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, účinného do 30.06.2016. Odvolací súd pri rozhodovaní postupoval v súlade s ustanovením § 470 ods. 1, 2 prvej vety CSP, podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, a právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Zároveň odvolací súd aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa v tejto veci v nadväznosti na odvolacie dôvody stotožnil s napadnutým výrokom rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj s jeho odôvodnením, pretože súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ním citovanými, správne aplikovanými v tom čase platnými a účinnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, Obchodného zákonníka ako aj Občianskeho zákonníka, na ktoré aj odvolací súd poukazuje. Na dôvažok odvolací súd dodáva nasledovné:

14. Z obsahu spisu vyplýva ten skutkový stav, ktorý opísal súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku (vyššie v bodoch 7., 8.) a na ktorý odvolací súd poukazuje. Týmto skutkovým stavom bol odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní viazaný. V odvolacom konaní skúmal len opodstatnenosť dvoch odvolacích dôvodov namietaných žalovaným, a to: 1. porušenie práva na spravodlivý súdny proces v dôsledku toho, že súd prvej inštancie uskutočnil pojednávanie dňa 28.11.2018 bez účasti žalovaného, ktorý požiadal o odročenie pojednávania, a 2. nesprávne právne posúdenie veci tým, že súd neakceptoval námietku premlčania pohľadávky žalobcu vznesenú žalovaným tak, že premlčanie ako také mal posudzovať odo dňa uzavretia úverovej zmluvy.

15. Dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie neuznal za opodstatnený dôvod uvádzaný žalovaným v jeho žiadosti o odročenie pojednávania, je zrejmé z odôvodnenia v bode 9. napadnutého rozsudku. Súd uviedol, že žalovaný bol na pojednávanie dňa 28.11.2018 riadne a včas predvolaný, pričom svoju neúčast' ospravedlnil tým, že bol 22.11.2018 na pohotovosti, že užíva lieky a je po vážnej operácii srdca, pričom chce navštíviť Centrum právnej pomoci. K tomu pripojil lekárskeho nálezu zo dňa 22.11.2018 a prepúšťacu správu zo dňa 3.12.2012. Z obsahu lekárskej správy vyplýva, že dňa 22.11.2018 navštívil lekársku službu prvej pomoci s diagnózou „angína“ a boli mu predpísané lieky. Podľa doloženej prepúšťacej správy bol operovaný už v roku 2012. Keďže týmito listinami evidentne nepreukázal, že sa bez ohrozenia zdravia nemôže dostaviť na pojednávanie dňa 28.11.2018, súd jeho žiadosť správne neakceptoval, a vzhľadom na to, že neuviedol telefónne číslo, ani elektronickú adresu, hoci to mal podľa § 183 ods. 4 CSP urobiť, súd mu svoje rozhodnutie o tom, že pojednávanie sa uskutoční, nemohol oznámiť. Žiadosti žalovaného o odročenie pojednávania súd nevyhovел a spor prejednal bez jeho prítomnosti.

16. Odvolací súd s ohľadom na obsah spisu konštatoval, že takýto postup súdu prvej inštancie bol súladný s procesným predpisom, a niet mu čo vytýkať, najmä keď počas 6 rokov súdneho konania (žaloba bola podaná na súd dňa 19.10.2012) do dňa rozhodnutia vo veci samej mal žalovaný dostatočne dlhý časový priestor na podanie vyjadrenia k žalobe (čo napokon urobil už v odpore proti platobnému rozkazu a aj v ďalších podaniach), na navrhnutie dôkazov a tiež na zabezpečenie si právneho zástupcu, ktorý by v jeho mene vo veci konal. Podľa obsahu spisu žalovaný postupne podával mnohé neopodstatnené návrhy na prikázanie veci iným súdom z dôvodu vhodnosti, ktorým však zo strany Krajského súdu v Nitre vyhovieť nebolo, a niekoľko nariadených pojednávanií bolo zmarených práve preto, že súd prvej inštancie musel rozhodovať o poplatkovej povinnosti žalovaného a vec musel predkladať zakaždým odvolaciemu súdu na rozhodnutie. Tým dochádzalo k predlžovaniu konania, pretože súd prvej inštancie na uvedenom pojednávaní rozhodol napokon až po viac než šiestich rokoch od podania žaloby. Odvolací súd navyše k uvedenému odvolaciemu dôvodu žalovaného poukazuje na obsah lekárskej správy zo dňa 22.10.2018, ktorú súd prvej inštancie dňa 28.11.2018 správne vyhodnotil tak, že táto správa nepreukazuje neschopnosť žalovaného zúčastniť sa pojednávania, pričom žalovaný pri lekárskej vyšetrení uvádzal len bolesti hrdla a na iné ťažkosti sa nestážoval (v spise na č. I. 431). Podľa tejto správy žalovaný mal absolvovať kontrolu u praktického lekára, avšak nie je zrejmé, či ju potom vôbec aj absolvoval a aký bol záver jeho lekára o jeho zdravotnom stave. Je zrejmé, že za takýchto okolností súd prvej inštancie dôvod pre odročenie pojednávania uvádzaný žalovaným neuznal za relevantný a považoval za nutné po šiestich rokoch o žalobe žalobcu rozhodnúť.

17. Svoje stanovisko k samotnej žalobe žalovaný zaujal v odpore zo dňa 17.12.2012, podanom proti platobnému rozkazu, a potom aj v niekoľkých ďalších podaniach. V tomto odpore o. i. namietal aj premlčanie pohľadávky žalobcu, pričom premlčaciu dobu celého nesplateného zostatku úveru s príslušenstvom odvodzoval odo dňa uzavretia zmluvy o úvere dňa 05.06.2007. Žalobca v dôsledku toho neskôr zbral žalobu v časti premlčanej pohľadávky späť a žiadal priznať len tú časť dlhu, ktorý zostal nepremlčaný. Zároveň sa žalobca podrobne vyjadril k námietkam uvedeným v odpore žalovaného a doložil aj ďalšie listinné dôkazy. Súd prvej inštancie po späťvzatí časti žaloby neuznal za právne významnú námietku premlčania, ktorú žalovaný odvodzoval z toho, že premlčacia trojročná doba začala plynúť už odo dňa poskytnutia úveru dňa 05.06.2007. Súd pritom vychádzal z ustanovenia § 103 ods. 1 prvej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti (bod 25., 26. odôvodnenia rozsudku). Z odvolania žalovaného nie je zrejmé, prečo toto zákonné ustanovenie nebral do úvahy, resp. prečo podľa neho aplikácia tohto ustanovenia nie je podľa neho správna a v čom konkrétne spočíva nesprávne právne posúdenie veci.

18. Žalobca si uplatnil svoju pohľadávku na súde až po uplynutí dňa splatnosti poslednej splátky, kedy mal byť zmluvný vzťah strán sporu ukončený. Odvolací súd posudzujúc opodstatnenosť odvolacieho dôvodu žalovaného spočívajúceho v nesprávnom posúdení danej veci konštatoval, že súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenie § 103 ods. 1 prvej vety Občianskeho zákonníka, keď premlčaciu dobu nepočítal vo vzťahu k celému dlhu odo dňa uzavretia zmluvy o úvere, ale odo dňa splatnosti jednotlivých splátok. Keďže si žalobca časť dlhu uplatnil v rámci ešte neuplynutej premlčacej doby, súd námietku premlčania vznesenú žalovaným správne neakceptoval.

19. Iné okolnosti žalovaný v podanom odvolaní nenamietal, preto sa odvolací súd nezaoberal prípadnými ďalšími možnosťami, ktoré by mali za následok iné rozhodnutie o odvolaní žalovaného. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav z vykonaných dôkazov a pri posudzovaní začiatku plynutia premlčacej doby prijal správny právny záver. Preto odvolací súd rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania (výroky III.,IV.) ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v podrobnostiach poukazuje na jeho odôvodnenie.

20. Odvolací súd v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).